

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Αλώπηξ κολοβή

Στίχοι: Γ. Στρατήγης

Κωμειδύλλιον

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1895 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 10 (1895), σ. 132-155

ΑΛΩΠΗΞ ΚΟΛΟΒΗ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΛΕΩΝ
ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἡ ὄκνην ἔν Ἀθῆναις ἔν ἔτει 1875

(Οἱ στίχοι τῶν ἀσμάτων ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Στρατήγη)

[Αἴθουσα κομψή θύραν ἔχουσα κατὰ τὸ βάθος καὶ παράθυρα ἐκατέρωθεν. Ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ θύρα φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀσπασίας· παρ' αὐτῇ πρὸς τὰ ἐμπρὸς κιλλίθας ἐφ' οὗ ἀνθέων ἀγγεῖα· ἄνω τοῦ κιλλίθαντος καθρέπτῆς. Κατέναντι αὐτοῦ ἐστία ἐν ἣ καίει μεγάλη πυρά. Ἐπ' αὐτῆς ὠρολόγιον καὶ κηροπήγια· ἄνω τῆς ἐστίας καθρέπτῆς· παρ' αὐτῇ πρὸς τὸ βάθος θύρα φέρουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πέτρου. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀριστερᾷ ἀνάκλιτρον καὶ τράπεζα. Ἔδραι, ἐδώλια, κτλ.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ καθήμενος ἐπὶ ἔδρας παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκων ἑφημερίδα. ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ ἑτοίμη ὅπως ἐξέλθῃ. — Τί ὥρα εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ στρεφόμενος. — Φεύγεις, Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ κατερχομένη. — Ναί, τί ὥρα εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιόν του. — Ἐνδεκα.

ΑΣΠΑΣΙΑ, διορθουμένη εἰς τὴν καθρέπτῆν. — Ἄν δὲν ἔλθω ἕως τὸ μεσημέρι, μή με περιμένῃς.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πάλι μόνο θά μ' ἀφήσης νὰ φάγω ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, άσπαζόμενη αὐτὸν καὶ ἐξερχομένη. — Αἴ, ὄλο παραπονεῖσαι... ἔλα, φίλησέ με . . .

ΠΕΤΡΟΣ, άσπαζόμενος αὐτήν. — Κακιά! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη. — Θὰ προσπαθήσω νὰ ἔλθω . . . μή σε νοιάζῃ . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΤΡΟΣ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν μεγαλοφώνως καὶ εἶτα ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. — « Ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται τὸν κύριον Κιλδίνην, τὸν ὀξύφωνον ἐκεῖνον, ὅστις εἶλκυε μᾶλλον διὰ τῆς ὠραιότητός του ἢ τῆς φωνῆς του τὰς συμπαθείας τῶν κυριῶν. Οὗτος εὐρισκόμενος εἰς Ἀλεξάνδρειαν τόσον ἐμάγευσε τὴν κυρίαν Δ. . . ., ὥστε αὐτὴ ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγόν της ἵνα τὸν ἀκολουθήσῃ. . . » [Ἐγειρόμενος] ὦ, ὦ . . . κακὴ νύχτα θὰ ἐπέρασεν ὁ καυμένος ὁ σύζυγος ! | Καθήμενος πρὸ τῆς ἐστίας καὶ τὸ πῦρ ὑποσκαλεύων] Ἡ κυρία Δ. . ποία εἶνε αὐτὴ ἢ κυρία Δ. . . εἰς Ἀλεξάνδρειαν ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὑποφανόμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους. Ἡ φυσιογνωμία του ἐμφαίνει ψυχὴν τεταραγμένην, τὸ βλέμμα του εἶνε ἄγριον καὶ ὠχρότης θανάτου καλύπτει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἀτημέλητος τὴν ἐνδυμασίαν ἔχει ἡμελημένην τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον. Εἰσέρχεται, ρίπτει γύρω ἑταστικά βλέμματα, εἶτα προχωρεῖ πρὸς τὸν Πέτρον [κινῶν τὴν κεφαλὴν].

— Ὁ Πέτρος . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποσκαλεύῃ τὴν πυρὰν. — Τί παράξενα πράγματα βλέπει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐγγίζων τὸν ὤμον τοῦ Πέτρου — Πέτρε . . .

ΠΕΤΡΟΣ, στρεφόμενος, παρατηρῶν αὐτὸν καὶ ἐγειρόμενος. — Κύριε . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, διανοίγων τὰς ἀγκάλας του. — Πέτρε μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ παρατηρήσας αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐν ἀπορίᾳ. — Ποιὸς εἶν' αὐτός ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα. — Τί κάμνεις, ἀδελφέ ;

ΠΕΤΡΟΣ, λαμβάνων αὐτὴν μετὰ δισταγμοῦ. — Πολὺ καλὰ, ἀδελφέ. . . ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίζω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Πῶς ; τί ; . . . δὲν με γνωρίζεις ; . . . [Ἰδίᾳ σείων τὴν κεφαλὴν] Δυστυχισμένος ἐγώ ! . . . τόσον ἄλλαξα λοιπόν ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ ὄνομά σας παρχαλῶ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὲ τὰ σωστά σου ὀμιλεῖς, Πέτρε ; . . . δὲν με ἀναγνωρίζεις ; . . . δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Θεόδωρον ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος ἐν ἀρχῇ καὶ εἶτα γελῶν. — Τὸν Θεόδωρον ; . . . σὺ ὁ Θεόδωρος ; . . . ἀστείζεσθε βεβαίως, φίλε μου κύριε. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μπρέ, ἀδελφέ, ἐγὼ εἶμαι . . . δὲν ἀστείζο-

μαι καθόλου . . . ἐγὼ ὁ Θεόδωρος, ὁ φίλος σου, ὁ συμμαθη-
τῆς σου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τότε πῶς κατήντησες ἔτσι ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, στένων. — Πῶς κατήντησα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. — Ἔλα νὰ σε φιλήσω, ἂν εἶσαι
σύ, ἀδελφέ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, σείων τὴν κεφαλὴν. — Ἄχ ! ὅλα εἰμποροῦσα νὰ τα
περιμένω . . . αὐτὸ ὅμως ὄχι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὸν καλῶς στρεφόμενος περὶ αὐτοῦ. — Στάσου,
στάσου . . . ναί , . . ἐσύ εἶσαι . . . τώρα σὲ ἀναγνωρίζω . . .
Μὰ δὲ μοῦ λές πῶς ἐγήρασες ἔτσι ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἄδων. — Ἄριθ. 2.

Δὲν μ' ἐγήρασαν οἱ χρόνοι
ἄχ, τὸν δυστυχῆ ! . . .
μόν' μ' ἐμάραναν οἱ πόνοι
ποῦ ἔχω ἔς τὴν ψυχὴ.
Ἄπὸ μὲ εἰς τὰς Ἀθήνας
νέος πειὸ λαμπρὸς
καὶ καλλίτερος δὲν ἦταν
ἂπ' ἐμὲ γαμπρὸς !

Σᾶς ἐξέχασα παληὰ μου
χρόνια εὐτυχῆ,
ποῦ ἔν' τ' ἀμάξια, τὰ καλὰ μου,
ποῦ ἔν' ἡ ἐποχὴ ;
Τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα χρόνια
ἐπεράσαν πλειά,
π' ὅλα μ' εἶχαν τὰ σαλόνια
ὡσὰν βασιληὰ.

Μὲ ψαρὰ τὰ γένεια τώρα
καὶ ψαρὰ μαλλιά
ἔς τὴ γενέθλιό μου χώρα
δὲν μὲ ξέρουν πλειά.
Ὅλοι γέρο μὲ νομίζουν
ἐκατὸ χρονῶν,
τὸν κομψὸ πλειά δὲν γνωρίζουν
νειὸ τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δυστυχισμένε, πῶς ἔγινες ! . . . Κάθησε, κάθησε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, καθήμενος καὶ στένων. — Ἄ ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ πιστέψη ὅτι εἴμεθα τῆς αὐ-

τῆς ἡλικίας ; [Καθήμενος παρ' αὐτῶ] Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; ἀπὸ τὴν
Κωνσταντινούπολιν ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅχι. . . ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, πῶς ἐπέρασες ἐκεῖ ; καλὰ ; καλὰ ; . . .
Δὲν ἠῦρες καμμιὰ νύφη νὰ παντρευτῆς καὶ σύ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Πῶς ; δὲν γνωρίζεις τίποτε ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί νὰ γνωρίζω ; . . . μήπως ἔφαγες καμμιὰ
χυλόπητα ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Τί χυλόπητα . . . ποῦ με ἄφησε ἡ
γυναῖκά μου ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Σὲ ἄφησε ; . . . Εἶσαι πανδρεμμένος ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐγειρόμενος. — Ἐνώπιόν σου, ἔχεις φίλτατε, τὸν
δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. . . Ἡ γυναῖκά μου ἔφυγε μ' ἓναν
τενόρον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — ὦ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Ἐναν θεατρῖνον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί περίεργος σύμπτωσις ! . . . Αὐτὸ ἐδιάβαζα
πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἑφημερίδα . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, στένων καὶ τὴν κεφαλὴν σείων. — Τὸ ἔχουν καὶ αἱ ἑφη-
μερίδες ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σφίγγων αὐτοῦ τὴν χεῖρα. — Ἄ ! φίλε μου, σὲ λυποῦμαι. . .
Ποῦ νὰ ὑποθέσω, ὅτι αὐτὴ ἡ κ. Δ. . . . ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ
καλλιτέρου μου φίλου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὴ λυπεῖσαι . . . τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος
σ' ἐκπλήττει ; . . . Αἶ, φίλε μου, λάβε ὑπ' ὄψιν σου τὸ δυστύ-
χημά μου καὶ μὴν παντρευτῆς ποτέ σου ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ὅλιγον ἀργὰ μοῦ δίδεις τὴν συμβου-
λήν σου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Διατί ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Διότι εἶμαι παντρεμμένος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Ἐσύ ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ οἰκογενειάρχης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἐχετε θέατρον ἐδῶ ; . . . ὑπάρχει κανένας
τενόρος ;

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Ἐτρελλάθηκες ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐπιμένων. — Ὑπάρχει ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί . . . εἶνε μάλιστα πολὺ καλός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁραῖος ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ δὲν εἶνε ἄσχημος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὴν πηγαινῆς τὴ γυναῖκά σου εἰς τὸ θέα-

τρον . . . πρόσεχέ την . . . φύλαγέ την ἀπὸ τὸν τενόρον . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐσὺ πάλι νομίζεις ὅτι ὄλαις ἢ γυναῖκες εἶνε ἢ ἰδίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅλαις, ὄλαις . . . ἄνευ ἐξαιρέσεως.

ΠΕΤΡΟΣ. — Εἶσαι πολὺ ἠπατημένος, φίλε μου, διότι ἡ σύζυγός μου εἶνε ἢ καλλιτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου . . . Μὲ ἀγαπᾷ ὅσον δὲν φαντάζεσαι καὶ εἶμαι εὐτυχής.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Κ' ἐμένα κατ' ἀρχὰς μὲ ἀγαποῦσε . . . μὲ ἐλάτρευε . . . ὕστερα ὅμως . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐχω κ' ἓνα παιδάκι σὰν ἀγγελουδι ὠραῖο. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὰ διατί νὰ εἶσαι τόσο ἀπλοῦς καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς τὰ στοιχειωδέστερα τῶν πραγμάτων ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί νὰ ἐννοήσω ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅτι θά σε ἀπατήσῃ . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταυρῶν τοὺς βραχίονας. — Γιά νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . γι' αὐτὸ ἦρθες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πέτρε, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἀγάπης μου ;

ΠΕΤΡΟΣ, μεταβαίνων ἐν ὀργῇ ἀριστερᾷ. — Ὅταν κάθεσαι καὶ μοῦ λές τέτοιαις ἀνοησίαις ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Καὶ ὅμως σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ εἶνε τρελλὸς ὁ δυστυχισμένος ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἀκουσέ με, Πέτρε, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ παραγνωρίσῃς . . . Ἦσουν πάντοτε καλὸς μαζῆ μου καὶ σήμερα ποῦ κινδυνεύεις δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ χαθῆς . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Κινδυνεύω . . . ἐγώ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀγρίως. — Αὐτὸ τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσαν γυναῖκα . . . δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα παγίδι ποῦ ἔκοψεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ. . . Κορίτσι, ἀπατᾷ τοὺς γονεῖς τῆς γυναῖκα, ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γρηά, ἀπατᾷ τὸν ἑαυτὸν τῆς . . . Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ὅλη ἀπάτη καὶ αὐτὴ μονάχη. . . Καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἀπάτης ἔχει πάντοτε ἓνα σκοπὸ . . . ὄχι ! . . . πολλάκις ἄνευ λόγου, χωρὶς τὴν παραικρὰν αἰτίαν, αὐξάνει τὴν φιλαρέσκειάν τῆς, λησμονεῖ καὶ τὰ ἱερώτερα καθήκοντα, παραβλέπει τὰ πάντα . . . διατί ; Καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει ! . . . Σημείωσε δὲ ὅτι δὲν σοῦ ὀρίζω πρόσωπον . . . σοῦ ὀμιλῶ περὶ τῆς γυναικὸς ἐν γένει, καὶ ὅταν λέγω αὐτὰ περὶ μιᾶς, περιλαμβάνω 'ς τὴν μίαν μέσθ' ὄλαις τῆς γυναῖκες . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἄδων. — Ἀρ.θ. 3

Αἴ, φίλε μου, σὲ δικαίωνω,
 γιὰτ' εἶνε ὄλα μελανά,
 μὲ τέτοιο 'ς τὴν καρδιά σου πόνο
 τὰ βλέπεις ὄλα σκοτεινά.
 Τὸ πάθος ποῦ 'χεις μέσ' 'ς τὰ στήθη
 πολλοὶ νὰ τὸ 'χουνε ποθεῖς,
 τὸ λέγει κι' ἓνα παραμῦθι
 ποῦ θὰ σοῦ 'πῶ τώρα εὐθύς.

'Απ' τὰ τόσα παραμῦθια
 ποῦ μοῦ εἶπεν ὁ παπποῦς
 πειὸ πολὺ μὰ τὴν ἀλήθεια,
 μ' ἄρесе τῆς ἀλεποῦς.
 Θὰ σοῦ 'πῶ πῶς διορθώσαν
 τὴν παμπόνηρη κυρά,
 πῶς μιὰ 'μέρα τὴν 'τσακῶσαν
 καὶ τῆς 'κόψαν τὴν οὐρά!

"Ἐνα θεόρατο δοκάνι
 σὲ μιὰ μεριά δὲ ξέσω ποῦ,
 μιὰ μέρα μέσ' 'ς τὸν τρύγο πιάνει
 ἀπ' τὴν οὐρά μιὰν ἀλεποῦ ...
 'Σ ταῖς φίλαις τότε λέγει ὄλαις
 ἂν θέλουν νὰ ξαλαφρωθοῦν
 πῶς σὰν κι' αὐτὴν πρέπ' ἡ μαργιόλαις
 ἀμέσως νὰ κολοβωθοῦν.

Μοιάζει μὲ τὸ πάθημά σου
 κ' ἡ δική της συμφορά,
 κι' ὅσους βλέπεις ἐμπροστά σου
 θὲς νὰ κόψης τὴν οὐρά.
 Βλέπεις καὶ τὰ παραμῦθια
 ποῦ μαθαίναμε μικροὶ
 μᾶς διδάσκουν τὴν ἀλήθεια
 ὅσο κι' ἂν εἶνε πικρὴ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ.— Πέτρε, μὴ με φέρῃς εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν
 ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ σύζυ-
 γός σου σὲ ἀπατᾷ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὀργιζόμενος.— Ἐέρεις ὅτι θὰ με φέρῃς ἐτὺ εἰς τὴν
 δυσάρεστον θέσιν νὰ σε πειτάξω ἀπὸ τὸ παραθύρι μὲ τὸ κεφάλι;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀταράχως.— Ἦμπορεῖς νὰ με πετάξης μὲ τὸ κεφάλι
 ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἤμπορεῖς νὰ με κάμῃς ὅ,τι θέλεις . . . Βε-
 θαιώσου ὁμως ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὴ γυναῖκά σου νὰ σε
 ἀπατᾷ . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο: ἀνωτέρω. ΛΕΩΝ

ΛΕΩΝ, εισερχόμενος. — Καλημέρα.

ΠΕΤΡΟΣ, ανερχόμενος. — Τί κάμνεις, Λέων ;

ΛΕΩΝ, κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ. — Καλά, ἐσύ ;

ΠΕΤΡΟΣ — Αἶ, σοῦ ἐπέρασαν ἡ μελαγχολίαις σου ;

ΛΕΩΝ, θλιθερῶς. — ᾤ !

ΠΕΤΡΟΣ — Θεόδωρε, σοῦ παρουσιάζω τὸν ἐξάδελφόν μου Λέοντα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὸ, περιέργως. — Ἔχω εὐχαρίστησιν .

ΛΕΩΝ, ὑποκλίνων. — Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Νὰ εἶνε αὐτός ;

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν — Μελαγχολικώτερον καὶ αὐτῆς τῆς μελαγχολίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ἰδίᾳ ἐν πεποιθήσει. — Αὐτὸς εἶνε ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Πῶς δὲν ἤλθες ἐχθές τὸ βράδυ ;

ΛΕΩΝ. — Ἦμην εἰς τὸ θέατρον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πηγαίνει νὰ παίρνη μαθήματα ἀπὸ τὸν τενόρον.

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἑστίαν διὰ νὰ ὑποσκαλεύῃ τὸ πῦρ. — Ἡ Ἄσπασία σ' ἐπερίμενε . . .

ΛΕΩΝ μετὰ διαφέροντος. — Μ' ἐπερίμενε ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Αὐτὸς εἶνε ἀναμφιβόλως !

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, βέβαια. . . καὶ μάλιστα εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν, διότι δὲν ἤξευρε τί γίνεσαι δύο ἡμέραις τώρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — ᾤ, οἱ σύζυγοι ! . . . οἱ σύζυγοι ! . . .

ΛΕΩΝ. — Ἐεύρεις ποῦ εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν ξεύρω . . . δὲν τὴν ἠρώτησα . . . πρὸ ὀλίγου ἐβγήκε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὴν περιμένω εἰς τὸ τραπέζι.

ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ. — Ἄν ἐπῆγε εἰς τὴν ἀδελφὴν σας . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Κάθεσαι νὰ φάγῃς μαζῆ μας ; . . . Ὁ Θεόδωρος κ' ἐγὼ εἴμεθα . . .

ΛΕΩΝ. — Ὅχι, ὄχι . . . πρέπει νὰ φεύγω . . . [Χαιρετίζων τὸν Θεόδωρον] Κύριέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίσω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ψυχρῶς. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κύριε.

ΠΕΤΡΟΣ, συνοδεύων αὐτὸν μέχρι τινός. — Τὸ βράδυ σέ περιμένομεν.

ΛΕΩΝ, ἐξερχόμενος. — Καλά, καλά . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ μεταβαίνων δεξιᾷ. — Καὶ δὲν βλέπει τίποτε! . . .
καὶ δὲν ἐννοεῖ τίποτε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, κατερχόμενος. — Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ ἐξάδελφός μου,
Θεόδωρε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πῶς μοῦ φαίνεται;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐμπορεῖς νὰ φαντασθῆς ὅτι μ' αὐτὸν τὸν ἥσυχο
τρόπο του εἶνε κάλτσα τοῦ διαβόλου;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Βεβαίως.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, τὸ ἐννόησες;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄμα τὸν εἶδα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔξεύρεις πόσοι ἀπατῶνται. . .
Δὲν φανταζεσαι τί παραλυμένος ποῦ εἶνε . . . ἔκαμε τέρατα
καὶ σιμεῖα εἰς τὸ Παρίσι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἦταν σὲ κανέναν θεατρικὸν θίασον αὐτοῦ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ποῦ ἂν ἦταν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Σ' ἐρωτῶ ἂν ἦτον ποτὲ τενόρος.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ὀργῇ. — Αἶ, μὰ κατήντησες ἀηδία πλέον . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πέτρε, εἶμαι φίλος σου καὶ σε ἀγαπῶ . . .
πρόσεχε τὸν ἐξάδελφό σου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐρχεσαι νὰ μ' ἀφίνης ἥσυχο λέω ἐγώ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Δὲν θὰ σ' ἀφήσω μέχρις ὅτου βεβαιωθῆς.

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τί νὰ βεβαιωθῶ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ; . . .
Εἶμαι βέβαιος, πλέον ἢ βέβαιος, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ; . . . δὲν
ἐννοεῖς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὸν καλῶς. — Ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος
μου . . . ἠθελῆσα νὰ σε σώσω καὶ δὲν μὲ ἄκουσες . . . Νίπτω
τὰς χεῖράς μου . . . ἔχω τὴν συνείδησίν μου ἥσυχη . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταυροκοπούμενος καὶ γελῶν. — Πίσω μου εἶσαι δαίμονα! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ. — Κάμε ὅ,τι θέλεις . . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἦλθα, βλέπεις;

ΠΕΤΡΟΣ, δεξιούμενος αὐτήν. — Καλῶς τήνε τὴ γυναικοῦλά μου.

- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαιρετίζουσα τὸν Θεόδωρον. — Κύριε . . .
- ΠΕΤΡΟΣ. — Ἀσπασία, ὁ φίλος μου ὁ Θεόδωρος.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, περιχαρής. — Ὁ παλαιός σου συμμαθητής ;
- ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί, ποῦ σοῦ ἔλεγα πάντοτε.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαριέντως. — Χαίρω πολύ, κύριε, καθῆστε σᾶς παρακαλῶ . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄκαμπτος. — Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων κυρία μου, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀναχωρήσω.
- ΑΣΠΑΣΙΑ, ὡσεὶ μεμφομένη αὐτόν. — Τώρα ποῦ ἦλθα ἐγώ ;
- ΠΕΤΡΟΣ, κρυφίως; ἢ Ἀσπασία. — Ἄφησέ τον ἀδελφή, νὰ πάη ἔς τὴ δουλειά του . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Λυποῦμαι, κυρία μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδω μίαν θείαν μου . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ, προθύμως. — Τότε νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίζουμε μάλιστα...
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὑπόδρα βλέπων αὐτήν. — Σᾶς προσκυνῶ . . .
- ΑΣΠΑΣΙΑ, χαιρετίζουσα καὶ μεταβαίνουσα ἀριστερᾶ. — Χαίρετε . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, ἀποχαιρετίζων αὐτόν. — Ἄντιο, ἀντίο . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδια ἀνερχόμενος. — Τὸν ἀπατᾶ! . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν καὶ βλέπων αὐτόν. — Καὶ χαιρετίσματα ἔς τὴν θεία σου . . .
- ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπερχόμενος. — Ἔχε τὸ νοῦ σου . . .
- ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Καλά, καλά.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἥτις μετῆθε δεξιᾶ πρὸς τὸν κατερχόμενον Πέτρον μειδιῶσα. — Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε αὐτός καὶ γιατί εἶνε ἔτσι ;

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Τὸν ἄφησε ἡ γυναῖκά του καὶ ἀπὸ τότε εἶνε ὄλο ὑποψίας . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄ !

ΠΕΤΡΟΣ. — Νομίζει ὅτι ὅλαις ἢ γυναῖκες ἀπατοῦν τοὺς ἄνδρας των . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μπᾶ ὁ καῦμένος ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τοῦ ἔχουν φύγει ἕνα-δύο βίδες . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, καθημένη. — Χαίρετίσματα πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἑλένη.

ΠΕΤΡΟΣ, ἰστάμενος πρὸ αὐτῆς. — Ἦσουν ἐκεῖ ; Τί κάμνει ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, μειδιῶσα. — Μουρουδιακὰ ἐτοιμάζει.

ΠΕΤΡΟΣ, Ὁχι δά ; ὥστε εἶνε ὀλίγον τι ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, γελῶσα. — Καθὼς φαίνεται . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν χάνει τὸν καιρὸ τῆς . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὲ παρεκάλεσε μάλιστα νὰ τῆς εὔρω δαντέλλαις καὶ ἅμα θὰ φᾶμε θὰ σ' ἀφήσω. . .

ΠΕΤΡΟΣ, δυσανασχετῶν. — Πάλι θὰ μου φύγῃς ;

ΑΣΠΑΣΙΑ — Μοῦ ἔδωκε καὶ τὸ δείγμα . . . ποῦ τὸ ἔβαλα...
ποῦ τὸ ἔβαλα . . . (ἐρευνᾷ εἰς τὴν τσέπην τῆς, ἀλλ' ἐνῶ ἐξάγει τὸ μανδηλιὸν τῆς χαρτίον δεδιπλωμένον πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πέρου καὶ καθὼς τὸ βλέπει αὕτη βάλλει κραυγὴν) ὙΑ ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, αἴρων τὸ χαρτίον. — Κάτι σοῦ ἔπεσε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἄρπάζουσα αὐτό. — Εὐχαριστῶ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος — Γιατὶ μοῦ τὸ ἄρπαξες ἔτσι ; τί εἶνε αὐτὸ τὸ χαρτάκι ; . . . κρύπτει κανένα μυστικόν ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, θορυβουμένη. — Ὅχι . . . δὲν εἶνε τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί σημαίνει λοιπὸν ἡ τόση βία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. ἐρυθρῶσα — Τί βία ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ ὑπισθοχωρῶν καὶ παρατηρῶν αὐτήν. — Διάβολε, διατί κοκκινίζει ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἰδίᾳ μεταβαίνουσα ἀριστερᾶ. — Ἀνέβηχε τὸ αἷμα ἔς τὸ κεφάλι μου.

ΠΕΤΡΟΣ, ἄδων ἐν διωδίᾳ. — Ἄριθ. 4.

Μέσ' ἔς τὸ μυαλό μου τριγυρίζει
μιὰ ὑπόψια φοβερὰ,
καὶ μιὰ ἰδέα βασανίζει
τὴν κεφαλὴ μου τρομερὰ.

Σὰν παπαροῦνα ἔχει γείνη,
νὰ μάθω θέλω τὸ γιατί,
για τί, για τί νὰ μὴ μ' ἀφίνη
νὰ ἰδῶ τί γράφει τὸ χαρτί.

Δὲν ἔξέρω τί νὰ λέγῃ
ἐκεῖνο τὸ χαρτί,
μιὰ ὑπόψια φλέγει
τὸ πνεῦμά μου φρικτὴ ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἄδουσα ἐν διωδίᾳ.

ὙΑ! καρδιοχτύπι μ' ἔχει πιάσει
καὶ στενοχώρια δυνατὴ
γιατὶ δὲν θέλω νὰ διαβάσῃ
τί γράφει μέσα τὸ χαρτί.

Μὰ ἔλα ποῦ φοβοῦμαι πάλι,
 μὲ βλέπει μ' ὑποπτη ματιά,
 κακαῖς ιδέαις μήπως βάλῃ
 καὶ τοῦμπουν φύλλοι μέσ' 'ς τ' αὐτιά.

Μὰ ἔλα ποῦ τῆ ζήλεια
 φοβοῦμαι τουτουνοῦ,
 ἂν δὲν τὸ δώσω, χίλια
 θὰ βάλῃ μέσ' 'ς τὸ νοῦ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ ἂν σε παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ χαρτάκι ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Τί ιδέα σοῦ ἔρχεται ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἦνε παράξενη.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πρώτη φορὰ ποῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν νευρικῇ ταραχῇ. — Τέλος πάντων ἐπειδὴ εἶνε πρώτη φορὰ μὴ μοῦ τὸ ἀρνῆσαι.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ὁμοίως. — Τί θὰ κερδίσης ἂν τὸ ιδῆς ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, ἔτσι . . . μιὰ ιδιοτροπία μου.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Οὐ! τί ὀχληρὸς καταντᾶς καυμένε . . . ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἀσπασία μου . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, τρεπομένη πρὸς τὴν θύραν. — Μὴ ἐπιμένῃς σὲ παρακαλῶ . . .

ΠΕΤΡΟΣ, σταματῶν αὐτήν. — Α! ὄχι. . . δὲν θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν μοῦ τὸ δώσης . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, παρατηροῦσα αὐτὸν ἀυστηρῶς. — Πέτρε, θὰ μὲ λυπήσης

ΠΕΤΡΟΣ. — Δόσε μου το.

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἀδύνατον

ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ μοῦ τὸ δώσης . . . τὸ θέλω . . . τὸ ἀπαιτῶ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐσχίζουσα τὸ χαρτίον, καὶ ρίπτουσα τὰ τεμάχια εἰς τὴν πυρὰν. — Αἶ, ὄχι, λοιπόν. . . προτιμῶ νὰ τὸ ξεσχίσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐνεός. — Ἀσπασία ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη ἀριστερῶς. — Μ' ἐλύπησες ὅμως πολὺ.

ΣΠΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΠΕΤΡΟΣ, μόνος.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί ιδέα ! . . [τρέχων πρὸς τὴν ἐστίαν]. Δὲν ἐκάησαν ὅλα, ὄχι. . . [κῦπτων καὶ συναζων τὰ ἀπομείναντα τεμάχια] Εἶνε ἄρά γε ἀποδείξεις αὐτά ; . . . καὶ λέγει λοιπόν ἀλήθεια ὁ Θεόδωρος ; . . . ὦ, εἶνε φρικτόν, φρικτόν ! . . . φοβοῦμαι νὰ τ' ἀνοίξω ! . . .

Τί περιέχουν! . . . Εἶνε γράψιμον; . . . ἐρωτικὸν γράψιμον; . . . ὄχι. ὄχι . . . δὲν εἶνε τέτοια ἢ Ἀσπασία . . . ἀδύνατον! . . . Καὶ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὸ δεῖξῃ . . . ἐπροτίμησε νὰ τὸ ξεσχίσῃ, νὰ τὸ κάψῃ, νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ! . . . [γελῶν] Εἶμαι τρελλός! . . . ἢ Ἀσπασία εἶνε ἄγγελος! . . . ἂν δὲν ἤρχετο αὐτὸς ὁ διάβολος σήμερα ἐδῶ, θὰ μοῦ περνοῦσε ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸν νοῦν; . . . τί ὑποφίαις ἀνόηταις βάζω ἔς τὸ κεφάλι μου . . . Ὡς τῆ φωτιᾷ λοιπὸν κι' αὐτά! . . . [βλέπων πρὸ τῆς ἐστίας, ἕτερον τεμάχιον] Εἶνε ἀκόμη ἓνα . . . [κύπτων ὅπως τὸ λάβῃ] Θεέ μου! . . . τί βλέπω; . . . [ὀπισθοχωρῶν καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς] ὁ ἔρως μου αἰώνιος. . . . Δὲν ἐδιάβασα καλὰ. . . . ἀδύνατον . . . [λαμβάνων αὐτὸ καὶ ἀναγινώσκων] «ὁ ἔρως μου αἰώνιος!» Εἶνε γραμμένο. . . Εἶνε τὸ γράψιμό της. . . [Ἐμβρόντητος] Ἄ! δυστυχισμένε Πέτρε, κατεστράφης! . . .

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΘΕΟΔΩΡ. — Ἦλθα . . . πηγαίνω ὑστερώτερα ἔς τὴ θεία μου, διότι ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον τρέχεις . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἀγρίως. — Ἦλθες; . . . γιατί νὰ ἔλθῃς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ἐκπληκτος. — Ἄ!;

ΠΕΤΡΟΣ, δρᾶττων τὸν βραχίονά του. — Καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τί ἔχεις; φαίνεσαι στενοχωρημένος. . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐγώ; φαίνομαι πολὺ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶσαι κατάκιτρινος!

ΠΕΤΡΟΣ. — Κίτρινος; . . . Δυστυχία μου! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τι σοῦ συμβαίνει;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ! ὄχι. . . . νὰ μὴν τὸ μάθῃς καλλίτερα. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶνε ἀπὸ κεῖνα ποῦ δὲν λέγονται;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν λέγονται. . . . τὸ εἶπες. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του. — Μήπως ὁ τενόρος;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, σιώπαινε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, χαίρων. — Ὁ τενόρος! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, πίπτων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Ναί, ναί, φίλε μου . . . λυπήσου με . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τρίβων τὰ χεῖρά του καὶ δεικνύων σημεῖα ὑψίστης χαρᾶς. — Ἄ, μὰ ἐπὶ τέλους! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Γελᾷς; γελᾷς, Θεόδωρε, ὅταν εἶμαι τόσον δυστυχής;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, καθήμενος παρ' αὐτῶ. — Βλέπεις ὅταν ἓνας ἄνθρωπος

εἶνε βέβαιος . . . διότι ἐγὼ ἤμην βέβαιος . . . βεβαιότατος . . .
Καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν σου ἀναμφιβόλως . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου, μὲ ἄλλον, δὲν ἤξεύρω
ἀκόμη . . . ἐδῶ ἔχω τὰς ἀποδείξεις . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἔχεις ἀποδείξεις ; . . . περίφημα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Περίφημα ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Δηλαδή ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν.

ΠΕΤΡΟΣ, στένων. — Δυστυχῶς ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μετ' εὐχαριστήσεως. — Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀπόδειξις ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τρέμω νὰ τὴν ἰδῶ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, θωπεύων αὐτόν. — Θάρρος, φίλε μου, θάρρος ! . . .
'ς αὐτὰ τὰ πρᾶγματα πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς θάρρος ! . . . ῥώτα
καὶ ῥμένα ! . . . γράμμα εἶνε ; [ἀνοίγων τὴν χεῖρα τοῦ Πέτρου] Μα διατί
τὸ ἐξέσχισες ; τί ἔκαμες ; πῶς τὸ ἐξέσχισες ;

ΠΕΤΡΟΣ — Αὐτὴ τὸ ἐξέσχισε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ — Αὐτὴ ; . . . φοβερόν !

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ τὸ ἔρριξε 'ς τὴ φωτιά . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅσον τὴ φωτιά ; . . . ἀποτρόπαιον !!! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, διατρέγων τὴν σκηνήν. — Τώρα πὲς μου τί νὰ κάμω . . .
συμβούλευσέ με διότι χάνω τὸ νοῦ μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὅστις παρατηρεῖ τὰ τεμάχια τὰ ὅποια κρατεῖ. — Τί νὰ κάμης ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὅλα τώρα περνοῦν ἀπ' ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μάτια
μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὅπως τὸ 'παθα καὶ ἐγὼ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὅλα τὰ βλέπω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Σὰν νὰ ἦναι πανόραμα . . . ἔτσι τὰ ἔβλεπα
καὶ ἐγὼ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ τώρα ἐνθυμοῦμαι τὰ σουσου—σουσου τῆς
γυναίκος μου καὶ τοῦ Λέοντος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μετὰ περιεργείας. — Εἶχαν κρυφομιλήματα ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Κάθε ὥρα καὶ στιγμή.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἀπαράλλακτα σὰν τὰ ἰδικά μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Λέγεις λοιπὸν ὅτι εἶνε . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁ ἐξάδελφός σου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἴ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ ! τί διορατικὸν ποῦ ἔχω . . . ἀμέσως τὸ
εἶπα καθὼς τὸν εἶδον . . . Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ σκώληξ, αὐτὸς
ὁ ὄφεις, αὐτὸς ! . . . Πίστευσέ με . . . δὲν μοῦ διαφεύγει πλέον
τίποτε . . . ἀπὸ ἓνα βλέμμα ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τὰ πάντα . . .
δὲν ξέρεις τί πείραν ἀπέκτησα . . . τὸν εἶδα . . . ἦταν ἀνήσυ-
χος καὶ εἶνε αὐτός ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐνεός. — Ὁ Λέων ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄδων. — Ἀριθ. 5.

Καὶ ἄλλος ὅταν δοκιμάζῃ
τὴν ἰδική μου συμφορὰ
μαζῆ μ' ἐμὲ σὰν νὰ μοιράζῃ
τὴ λύπη μου τὴ φοβερὰ.
Τοῦ εἶπα ἄγε πῶς θὰ τὴν πάθῃ
καὶ τὴν παθαίνει μιὰ χαρά,
τὴν ἄλεποῦ λοιπὸν ἄς μάθῃ
νὰ διηγῆτ' ἄλλη φορὰ.

ὦ, τί εὐτυχία . . .
τί παρηγορία,
κι' ἄλλου—τί χαρά!—
κόπηκ' ἢ οὐρά,
Ζήτω, οὐρρα, οὐρρα ! . . .
ζήτω ! . . . κουτσονοῦρα,
κι' ἄλλη τοῦ λοιποῦ
θά 'νε ἄλεποῦ ! . . .

Ἄργα κ' ἐμὲ ἢ μαύρη μοῖρα
μοῦ ἄνοιξε τὰ δυὸ στραβά
κι' ἀπέκτησα μεγάλη πείρα
ἂν καὶ μοῦ κόστισ' ἀκριβά.
Θὰ εἶνε, φαίνεται, κατάρρα
τὸ κούτελό τους νὰ χτυποῦν
ὅσοι ἔχουνε τὴν κουταμάρα
τὸ ἥμισύ των ν' ἀγαποῦν.

ὦ, τί εὐτυχία . . .
τί παρηγορία,
κι' ἄλλου—τί χαρά!—
κόπηκ' ἢ οὐρά.
Ζήτω, οὐρρα, οὐρρα ! . . .
ζήτω ! . . . κουτσονοῦρα,
κι' ἄλλη τοῦ λοιποῦ
θά 'νε ἄλεποῦ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ἀπέλπισία. — Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ ; . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Εἶχαν λοιπὸν κρυφομιλήματα . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο μελαγχολικός, καὶ αὐτὴ
προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δίδῃ θάρρος . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἐνθυμεῖσαι τίποτε ἄλλο ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Στάσου, στάσου . . . μίαν ἡμέρα ἦτον ἐδῶ ἡ ἀδελφή της ἡ μικρά, ἡ Κλεονίκη. Ἦτον μέσα ὅταν ἦλθεν ὁ Λέων. . . καὶ ἡ Κλεονίκη ἐκοκκίνισεν. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Θὰ τὰ ἤξευρεν ὅλα καὶ τὸ κορίτσι ἐντράπηκε . . . ἅ, φρίκη ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, βοήθησέ με, Θεόδωρε, τί νὰ κάμω ; λέγε. . . συμβούλευσέ με . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ κολλήσουμε αὐτὰ τὰ χαρτάκια γιὰ νὰ βγάλωμε νόημα, καὶ νὰ ἰδοῦμε εἰς ποῖον σημείον εὐρίσκονται . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αὐτὸν ὅμως τί νὰ τὸν κάμω ; αὐτὸ τὸ τέρας, τὸ θηρίον . . . τὸν Λέοντα . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ ! προσοχή, φίλε μου, προσοχή . . . διότι ἂν καταλάβουν ὅτι τοὺς ἐνόησες μᾶς κάμνουν καὶ χάνομε τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια . . . Δὲν ξεύρεις τί τετραπέρατοι εἶνε οἱ ἐρωτευμένοι καὶ πόσα μέσα μεταχειρίζονται γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν καὶ πάλιν τὸν ἀνακαλύψαντα τὰ πάντα σύζυγον . . . Ἐγὼ τρεῖς φοραῖς τοὺς ἔπιασα, καὶ τῆς τρεῖς φοραῖς μ' ἔπεισαν πῶς δὲν ἦταν τίποτε, ὡς ποῦ τὴν τετάρτην φορὰν ἐπείσθηκα πλέον ὅτι κάτι ἔτρεχε . . . ἀφοῦ ἔφυγαν ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὰ τί νὰ κάμω ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τίποτε . . . ἂν ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὸν δεχθῆς με τὸ χαμόγελο 'ς τὸ στόμα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἀδύνατον . . . Θὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Τὸ κάμνεις . . . ἀλλὰ δὲν σὲ ὠφελεῖ . . . ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ τίποτε . . . Εἴμεθα ἤδη ἐπὶ τὰ ἴχνη φοβερᾶς καὶ ἀποτροπαίας πράξεως . . . τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος εὐρίσκεται εἰς χειρὰς μας . . . δὲν ἀπομένουν παρὰ οἱ ἐγκληματίαι, τοὺς ὁποίους θὰ κάνωμε μίαν χάπ ! . . . καὶ θὰ τοὺς πιάσωμε μέσα 'ς τὰ δίκτυα μας . . . τώρα φέρε κόλλα νὰ νὰ τὰ κολλήσωμε αὐτὰ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖον μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Πᾶμε . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω ΛΕΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ. — Νά τος ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Προσοχή !

ΛΕΩΝ, ἰδίᾳ εἰσερχόμενος. — Δὲν ἦτον εἰς τῆς ἀδελφῆς της . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Αἶ, ἀπεφάσιδες νὰ 'φᾶς μαζῆ μας ;

ΛΕΩΝ. — ἤλθεν ἡ Ἀσπασία ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Οὐ, τώρα ! . . .

ΛΕΩΝ, περιχαρής. — Ἄ !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Βλέπεις τὴν χαρὰν του . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὁμοίως. — Τὴν βλέπω, τὴν βλέπω . . .

ΛΕΩΝ. — Ἄν με κρατήσης, τρώγω μαζί σου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως. — Κράτησέ τον . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Νὰ φᾶς, νὰ φᾶς . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μείν' ἐδῶ . . . πάω νὰ τὰ κολλήσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε αὐτοῦ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδία περιχαρής. — Ἀλεποῦ, αἶ ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Ἄς ἔμπορῶσα νὰ τὸν πνίξω . . .

ΛΕΩΝ, ἐξαπλούμενος ἐπὶ τοῦ ανακλίντρου. — Καὶ τί καλὰ μᾶς ἔχει σήμερον ἡ Ἀσπασία ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν ξέρω . . . ἀρνάκι, μοῦ φαίνεται . . .

ΛΕΩΝ. — Ἄ, ἄ . . . ἔχει ἀρνάκι . . . ἔς τὴν σοῦβλα βέβαια . . . θ' ἀξίζη ἓναν κόσμον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Τί ὀμιλία νὰ τοῦ κάμω . . . ἔχω χάσει καὶ τὰ λόγια μου . . .

ΛΕΩΝ, ἰδία σύνους. — Τί γ' ἀπέκαμεν ἄρα γε ἡ Ἀσπασία ;

ΠΕΤΡΟΣ, καθήμενος περιβάδην ἐπὶ τινος ἐδωλίου. — Δὲν μοῦ λές . . . ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . . πῶς δὲν σοῦ ἤλθεν ἀκόμη ἡ ἰδέα νὰ παντρευτῆς ;

ΛΕΩΝ, ἰδία. — Ἄ ! διάβολε . . . αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Πῶς θὰ με οἰκτείρη ὁ ἄθλιος ! . . .

ΛΕΩΝ, μειδιῶν. — Ἄμ' ἐσένα πῶς σοῦ ἤρθε νὰ μ' ἐρωτήσης ; Προχθὲς ἀκόμα δὲν ἔλεγες ὅτι θὰ εἶνε δυστυχισμένη ἐκεῖν' ἡ νέα ποῦ θὰ με πάρη . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί, τὸ ἔλεγα . . . διότι εἶν' ἀλήθεια !

ΛΕΩΝ. — Μάγκα μ' ἀνέβαζες, μάγκα μὲ κατέβαζες . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Διότι εἶσαι πραγματικῶς.

ΛΕΩΝ, γελῶν. — Μοῦ τὸ εἶπες τόσαις φοραῖς, ὥστε θὰ με κάμης νὰ τὸ πιστέψω κ' ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδία. — Γελᾷ ὁ κακοῦργος, γελᾷ . . .

ΛΕΩΝ. — Ἐσὺ δὲν μοῦ ἔλεγες ὅτι ἂν μάθης ποτὲ ὅτι σκοπεύω νὰ παντρευτῶ, θὰ κάμης ὅτι εἶνε δυνατόν γιὰ νὰ μοῦ τὰ χαλάσης ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ ἔλεγα διότι δέν ἀξίζεις τίποτε.

ΛΕΩΝ, ἐγειρόμενος. — Καί τώρα ἄλλαξες γνώμην; Ἄ καυ-
μένη εἶσαι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις ἠγέρθη διακόπτων αὐτὸν ἐν ὀργῇ. — Τί εἶμαι ;

ΛΕΩΝ, ἄδων. — Ἄριθ. 6.

Δέν εἴμπορεῖς κ' ἐσὺ ἀνόμη
ἀκόμη νὰ διορθωθῆς
κάθε στιγμή καὶ μία γνώμη
ἀλλάζεις ὅπου κ' ἂν βρεθῆς.
Σὰν τὴν ἀνέμη τριγυρίζεις,
ὡσὰν τοῦ μύλου τὰ φτερά,
καὶ μία γνώμη δέν γνωρίζεις
μέσα 'ς τὸ νοῦ σου σταθερά! . . .

Ἐγὼ 'μως δέν τοῦ 'μοιάζω
καθόλου, βρὲ παιδιά,
τὴ γνώμη δέν ἀλλάζω
ἀλλ' οὔτε τὴν καρδιά,
'Σ τὰ στήθη μου λουλοῦδι
αἰώνιο θ' ἀνθῆ,
ἐν' ἄσπρο ἀγγελουῦδι,
ἡ φίλη μου, ἡ ξανθή.

ΠΕΤΡΟΣ, ὅστις τὸν παρατήρει ἐν ὀργῇ. — Τί ἤθελες νὰ εἰπῆς πῶς
εἶμαι ;

ΛΕΩΝ, γελῶν. — Ἄδιόρθωτος !

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ πρᾶυνόμενος. — Ἐφοβήθηκα πῶς θὰ μοῦ ἔλεγε
τίποτε ἄλλο . . .

ΛΕΩΝ. — Ποῦ εἶνε ἡ Ἀσπασία ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἀγρίως. — Τί τὴν θέλεις ;

ΛΕΩΝ. — Νόστιμο πρᾶγμα ! . . . νὰ τὴν ἰδῶ . . . μὰ τέ
ἔπαθες ;

ΣΥΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ βλέπων τὴν Ἀσπασίαν. — Τὸν ἐπῆρε μυρουδιά καὶ
ᾤθησε . . .

ΛΕΩΝ, ἀνερχόμενος. — Καλημέρα, Ἀσπασία . . . τί γίνεσαι ; . . .
τί ἔχεις ; . . . εἶνε δακρυσμένα τὰ μάτια σου . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, κατερχομένη μετ' αὐτοῦ. — Ἄ, δέν ἔχω τίποτε . . . σ' ἐζη-
τοῦσα σήμερα.

ΛΕΩΝ, χαμηλοφώνως. — Ἐχεις νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε νεώτερον ;

ΠΕΤΡΟΣ, *ιδία*. — Τί νὰ λέγουν ἄρά γε ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ὁ πατέρας δὲν φέρει καμμίαν δυσκολίαν.

ΛΕΩΝ, *ἀδημονῶν*. — Λοιπὸν ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄλλ' ἢ μητέρα δὲν πείθεται, καυμένη, ὅτι ἐφρονίμεψες.

ΛΕΩΝ. — Μὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί θέλει νὰ κάμω ;

ΠΕΤΡΟΣ, *ὅστις ἐδείκνυε σημεῖα ἀνυπομονησίας, πλησιάζων καὶ προσποιούμενος εὐθυμίαν*. — Καὶ εἴμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τί λέγει ὁ καλὸς αὐτὸς ἐξάδελφος ;

ΛΕΩΝ, *στρεφόμενος ἀποτόμως*. — Ὅχι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ἐν ἀγανακτήσει*. — Αἴ ! . . . [Πραυνόμενος] Προσοχή ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἡ διαγωγὴ σου βλέπεις δὲν λησμονεῖται καὶ τόσον εὐκόλα.

ΛΕΩΝ. — Σοῦ ὀρκίζομαι, Ἄσπασία, πῶς ἥλλαξα ἐντελῶς . . . δὲν ἔχεις ἰδέαν τί εὐτυχῆς θὰ εἶνε μαζῆ μου ἢ Κλεονίκη . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Αἴ, πήγαινε λοιπὸν νὰ ἰδῆς καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἂν κατορθώσης νὰ τὴν πείσης . . .

ΛΕΩΝ. — Τοῦ Πέτρου ὅμως μὴ τοῦ τὸ εἰπῆς ἀκόμα . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ το μάθῃ.

ΛΕΩΝ. — Μά . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πήγαινε γρήγορα ἔς τὴν μητέρα, διότι καθὼς τῆς ὠμίλησα ἐγὼ . . .

ΛΕΩΝ *ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν*. — Ἄχ, Ἄσπασία μου, εἶσαι ἄγγελος ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ιδία*, — ὦ, δὲν ἀντέχω πλέον.

ΛΕΩΝ. — Πέτρε, Πέτρε . . . εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων . . . νὰ σε φιλήσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, *ὀργίλως*. — Ὅπισω, ἄθλιε ! . . .

ΛΕΩΝ, *ἀπερχόμενος περιχαρῆς*. — Δὲν θέλεις : . . . μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΣΠΑΣΙΑ

ΠΕΤΡΟΣ, *αὐστηρῶς*. — Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε, κυρία μου, ἐπὶ τέλους τί σημαίνουν τὰ κρυφομιλήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, *μειδιῶσα*. — Πρῶτον . . . φίλησε χέρι δι' αὐτὸ ποῦ ἔχαμες ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν φιλῶ τίποτε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πέτρε, ὁ τρόπος σου εἶνε πολὺ παράξενος σήμερα, καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ καταλάβω τί σοῦ συμβαίνει . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ μειδιῶν πικρῶς. — Σὰν νὰ μὴ τὸ ξέρῃ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄς εἶνε . . . δὲν πειράζει . . . θὰ τὸ μετανοήσῃς ὅμως . . .

ΠΕΤΡΟΣ, παρατηρῶν αὐτὴν ὑπόπτως ἐνῶ αὐτὴ διέρχεται πρὸ αὐτοῦ μεταβαίνουσα δεξιᾷ, ἰδίᾳ. — Τί πονηρὸν ποῦ εἶνε τὸ βλέμμα της . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, καθημένη ἐπὶ ἑδρας παρὰ τὴν ἐστίαν. — Τώρα μίαν χάριν ἔρχομαι νὰ σε παρακαλέσω . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πῶς φαίνεται ἡ ἔνοχος γυναῖκα! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Δὲν εἰξεύρω τί ἔχεις μὲ τὸν καυμένον τὸν Λέοντα καὶ ὄλον τὸν ἀποπαίρνεις . . . πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνεκάλυψα ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Κλεονίκην . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πῶς ζητεῖ νὰ με ἐξαπατήσῃ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Καὶ ὁ δυστυχισμένος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημά του, διότι εἰξευρεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε τὸ παρελθόν του . . . πρὸ πάντων ὅμως ἐφοβεῖτο ἐσένα καὶ ἔτρεμε νὰ μὴ ματαιώσῃς τὰ σχέδιά του . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν μοῦ λές, Ἀσπασία, τίνος θέλεις νὰ τὰ πουλήσῃς αὐτά ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πίστευσέ με . . . δὲν σου ἀστείζομαι . . . ὥστε κάμε μου τὴν χάρι νὰ μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὰ ἴδια.

ΠΕΤΡΟΣ, ἐκπληκτος. — Ὁ Λέων ἀγαπᾷ τὴν Κλεονίκην καὶ θέλει νὰ τὴν πάρῃ ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ναί, ναί . . . μοῦ φαίνεται ὅτι ὀμιλῶ καθαρὰ.

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Μὰ τὸ γράμμα τότε εἰς ἄλλον ἀπευθύνετο ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Λοιπὸν μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Πρὸς ποῖον ἀπηυθύνετο ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Πέτρε, σὲ παρακαλῶ . . . μὴ σκέπτεσαι τόσο πολύ . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ. — « Ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος . . . » δὲν τὸ λησιμονῶ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Εἶνε ἐξ ἰδέλφους σου ἐπὶ τέλους καὶ κάμνεις πολὺ κακὰ νὰ τοῦ φέρεσαι τοιοῦτοτρόπως.

ΠΕΤΡΟΣ, ὑπόπτως. — Τί θὰ εἶπῃ ; « Ὁ ἔρωσ μου αἰώνιος. » Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐγειρομένη καταπόρφυρος. — Ἄ ! ἐδιάβασες τὸ ποίημά μου ;

ΠΕΤΡΟΣ, ὀπισθοχωρῶν ἐκπληκτος. — Πῶς ; ἦτο ποίημα ;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀισχυνητή. — Εἶνε ἡ πρώτη φορά, Πέτρε . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐμβρόντητος. — Γράφεις ποιήματα, Ἀσπασία ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. κάτω νεύουσα. — Ἦτον ἓνα μικρὸ ποιηματάκι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μας ποῦ εἶνε αὔριον. . . καί. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ διατί τὸ ἐξέσχισες ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Διότι ἐντρεπόμεον. . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἔχεις ἀντίγραφον ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄφησε καλλίτερα . . . δὲν θέλω νὰ γελάσης μὲ τοὺς στίχους μου . . . ἂν δὲν τὸ ἀνεκάλυπτες δὲν θὰ εἶχον ποτὲ τὸ θάρρος νὰ σοῦ τὸ δείξω . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τότε μόνον θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸν Λέοντα νὰ πάρῃ τὴν Κλεονίκην ὅταν μοῦ δείξης τὸ ἀντίγραφον τοῦ ποιήματος. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. — Ἄ, τί κακὸς ποῦ εἶσαι . . .

ΠΕΤΡΟΣ, περιχαρής. — Φέρε μου τὸ ἀντίγραφον, Ἀσπασία, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πείτω τοὺς γονεῖς σου νὰ τοῦ τὴν δώσουν. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἐξερχομένη ἰδία. — Φαντάσου, λέγει, νὰ τὸ εὔρη καὶ καλό ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, μόνος.

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ ! . . . τί ἀνόητος εἶμαι ! . . .
τί ἐπῆγα νὰ κάμω ! . . . ἄδων ἀριθ. 7.

Τ' ἀγαπητό μου ταῖρι
ἐβγήκε, τί χαρά,
ὡσάν τὸ περιστέρι,
ἄθῶα, καθάρᾳ.
Φαντάσου ὑποψία
ποῦ μ' ἔτρωγε φρικτῆ,
ἐμπῆκα 'ς ἁμαρτία
μ' ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

Τί χαρά, ὦ, ναί τί χαρά !
σάν περιστέρα
εἶν' ἡ σύζυγός μου.
Τί χαρά, ὦ, ναί τί χαρά
εἶνε καθαρὰ
σάν περιστέρα !

Μὰ τὴ χαρὰ μιὰ λύπη
μεγάλῃ μ' ἀφαιρεῖ,
μὲ πιάνει καρδιοχτύπι
καὶ σκέψι τρομερῆ !

Κοντά 'ς τὴν εὐτυχία,
 ᾧ, ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή,
 ὅποια δυστυχία,
 νά... νά... νὰ στιχουργῆ!

Τί χαρά, ὦ, ναί τί χαρά!
 σὰν περιστερὰ
 εἶν' ἡ σύζυγός μου,
 ἀλλὰ φεῦ! . . . ποῖα συμφορά!
 ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή,
 κρῖμα . . . στιχουργεῖ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἰσερχόμενος ἐν ταραχῇ. — Φρικτόν, ἀπαίσιον! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ μειδιῶν. — Ἡ καυμένη! . . . καὶ ποῖος ξέρει
 τί κόπους ἔκαμε γιὰ νὰ τὸ γράψῃ . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, μυστηριωδῶς. — Δὲν πρόκειται, φίλε μου, περὶ ἔρω-
 τος μόνον. . . ἀλλὰ περὶ γάμων τοὺς ὁποίους ἔκαμον κρυφά...
 καὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου. . . εἶνε ἄλλος. . .
 ὁ ὁποῖος λέγεται καὶ αὐτὸς Πέτρος . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ἔτσι, αἶ';

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τραγικῶς. — Ἄντλησε θάρρος, δυστυχισμένε, καὶ
 ἄκουσε . . . ἄκουσε νὰ ἰδῆς εἰς ποῖον βαθμὸν ἐκορυφώθη τὸ
 θράσος τῆς γυναικός . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ προσποιούμενος ὅτι ἀντλεῖ. — Ἄς μὴν τοῦ χαλάσω τὸ
 χατῆρι . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, παρατηρήσας τὴν κίνησιν. — Τί κάνεις αὐτοῦ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μειδιῶν. — Ἄντλῶ θάρρος . . . βλέπεις . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄ, καλὰ, καλὰ . . . Δυστυχῶς τὰ περισ-
 σότερα κομμάτια ἐκάησαν καὶ δὲν ἤμπόρεσα νὰ βγάλω νόημα. .
 ἄκουσε ὅμως . . .

ΠΕΤΡΟΣ, παύων τὴν κίνησιν. — Ἀκούω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀναγινώσκων. — «Σὲ εἶδα καὶ σε ἠγάπησα . . . ὁ
 ἔρωτός μου αἰώνιος . . . παρῆλθον ἔτι τρία . . . Ἄ, Πέτρε, εἶ-
 σαι ἄγγελος . . . ὁ πόθος μου καὶ πόθος σου . . . οὐδεὶς νὰ μᾶς
 χωρίσῃ . . . τῶν γάμων μας τὰ στέφανα . . . τὸ τέκνον μας
 νὰ ζήσῃ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἰδίᾳ μελαγχολικῶς. — Σαπφώ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Φρίκη, φίλε μου, . . . έννοεῖς ; . . . Τῶν γάμων μας τὰ στέφανα . . . τὸ τέκνον μας νὰ ζήσῃ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί ἤθελες πάλι ἐσὺ νὰ πεθάνῃ ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Μὰ αὐτὸ τὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐφιλοῦσες κάθε ἡμέρα σὰν πατέρας, ἀνακαλύπτεται ξένον σήμερα ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, γελῶν. — Μωρὲ αὐτὸ εἶνε ποίημα... δὲν εἶνε γράμμα ἐρωτικόν. . . ὁ Λέων ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ Λέοντος πλέον. . . ἐδῶ εἶνε Πέτρος αὐτός . . .

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὁ Πέτρος αὐτὸς εἶμ' ἐγώ, τὸν ὁποῖον ἐγέμισες ὑποψίαις ἔς τὰ καλὰ καθούμενα, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσῃ ποτὲ ὅτι τὸν ἔκαμες νὰ ὑποπτευθῇ αὐτὸν τὸν ἄγγελον...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἐξανιστάμενος. — Ὑποψίαις !.. πῶς τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναῖκά του ! . . .

ΣΠΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΛΕΣΠΑΣΙΑ καὶ εἶτα ΛΕΩΝ

ΛΕΣΠΑΣΙΑ. — Ἄν τὸ εὔρησ καλὸ, θὰ γράψω κι' ἄλλα νὰ τὰ στείλω ἔς τὸ διαγωνισμό . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Τὰ μάτια τῆς, τὸ μέτωπόν τῆς, τὸ σύνολόν τῆς, ὅλα δείχνουν τὴν ἔνοχον γυναῖκα ! . . .

ΛΕΣΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Θεόδωρον. — Δὲν κάθεσθε κύριέ μου ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἰδίᾳ. — Καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶνε φωνὴ ἐνόχου γυναικὸς . . .

ΛΕΣΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Πέτρον. — Αἶ, πῶς τὸ βρίσκεις ;

ΠΕΤΡΟΣ, ἀσπαζόμενος αὐτήν. — Ἄσπασία μου . . . δὲν θέλω νὰ σε κακοκαρδίσω, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μοῦ τὰ λέγῃς παρὰ νὰ τὰ γράφῃς . . .

ΛΕΣΠΑΣΙΑ, περίλυπος. — Κρῖμα ἔς τοὺς κόπους μου ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Θεέ μου, Θεέ μου, ποῦ ἔχεις τοὺς κεραυνοὺς σου ! . . .

ΛΕΩΝ, εἰσερχόμενος περιχαρῆς. — Ἄσπασία ! . . . Πέτρε ! . . . μοῦ τὴν ἔδωσαν ! . . . Ἡ Κλεονίκη εἶνε ἴδική μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — Σὲ συγχαίρω ! . . .

ΛΕΩΝ. — Σ' ἐσένα ὀφείλω τὰ πάντα Ἄσπασία μου.

ΛΕΣΠΑΣΙΑ. — Τώρα κύτταξε νὰ μὴ μὲ διαφεύσῃς . . .

ΛΕΩΝ. — Μεῖνε ἡσυχός !

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως πρὸς τὸν Λέοντα. — Νεανίσκε . . . ἔχεις γενναίαν καρδίαν . . . σώζεις νυμφευόμενος ἔνοχον ψυχὴν . . .

ΛΕΩΝ, ιδία. — Καὶ αὐτὸς γνωρίζει τὸ παρελθόν μας ;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — τρέμει ὁ ἄθλιος ! . . .

ΛΕΩΝ. — "Ἄλλαξα, κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἄλλαξα . . . δὲν εἶμαι πλέον ἐκεῖνος ποῦ ἔλεγαν . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — "ὦ τοῦ θράσους καὶ τῆς ἀναιδείας ! . . .

ΛΕΩΝ. — Μὴ μὲ καταδικάζετε καὶ σεῖς . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία. — Ἀνθρωπόμορφον θηρίον ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, μεταβαίνων δεξιᾷ. — Ἐλάτε, πᾶμε τώρα ἔς τῆς πεθερᾶς μου . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, κρυφίως πρὸς τὸν Πέτρον. — Πέτρε, Πέτρε . . . πρόσεχε . . . αὐτός . . .

ΠΕΤΡΟΣ, ἐν ἀγανακτήσει. — Ἄ, μὰ ἐπὶ τέλους ξεφορτώνου με καὶ σὺ νὰ μὴ σε καταχερίσω . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἀπειλιστικῶς. — Σύζυγε, σύζυγε, σύζυγε ! . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ, πρὸς τὸν Πέτρον. — Τί ἔχει ;

ΠΕΤΡΟΣ, ποιῶν σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι ὁ Θεόδωρος εἶνε παράφρων. — Τρία πουλάκια κάθονται . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ιδία ἐνῶν τὰς χεῖρας. — "ὦ, τί κοινωνία τεनोंρων . . .

ΠΑΝΤΕΣ, ἔχοντες ἐν μέσῳ τὸν Λέοντα ἄδοντες. — Ἀριθ. 8.

"Ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι τώρα
καλὰ στεφάνια κ' εὐτυχῆ,
κ' ἢ δυὸ ψυχαι^{μας}_{των} νὰ ῥθῃ ὥρα
νὰ γείνη μόνον μιὰ ψυχὴ.

'Σ τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας
εἰς τ' οὐρανοῦ ^{μας}_{των} τὴ χαρὰ
νὰ μὴ φανῆ καμμιά φορά
τὸ σύννεφο τῆς ὑποψίας ! . . .

Πλὴν ἔς ὅλου τοῦ χοροῦ
ἐδῶ τὴν ἄρμονία
ὡσάν παραφωνία
λυπεῖτ' ἢ ἀλεποῦ . . .

Σάν τοῦ παραμυθιοῦ
κί' αὐτὴ ἐδῶ θυμώνει
γιατὶ θὰ μείνη μόνη
χωρὶς οὐρά ἄλεποῦ, οὐ ! . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄδων συγχρόνως, ἀλλὰ μακρὰν αὐτῶν ἱστάμενος.

Μέσα ᾗς αὐτὴν τὴν κωμῶδια
 κι' ὁ νοικοκύρης μας γελᾷ
 ὁ κακομοίρης, τί μωρία!
 τοῦ ἔχουν φύγει τὰ μυαλά...
 Μὰ σὰν κ' ἐμένα θὰ τὸ μάθῃ
 πολὺ ἄργά ὁ παλαθός,
 ἀφοῦ ἔνε δὲ τόσο στραθός
 καλὰ ὁ βλάκας νὰ τὴν πάθῃ!...

Κ' εἰς ὅλου τοῦ χοροῦ
 τὴν ἀνακατοσοῦρα
 γελᾷ κ' ἡ κουτσονοῦρα
 μαζῇ των ἄλεποῦ . . .
 Ἄχ, ἄς τὰ βλέπῃ τοῦ λοιποῦ
 αὐτά μας τὰ γελοῖα
 τὰ ἦθ' ἢ κοινωνία
 κἢ ἄς κλαίῃ... που, που... ποῦ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ